Roran

Negen jaar geleden.

De franjes aan mijn bloes zijn belachelijk. De cremekleurige stof is bestikt met rode en gouden draden, waardoor ik wel op een van Marianna's oude poppen lijk. Om nog niet over de fluwelen broek te beginnen. Ik lijk wel een hofnar. Het enige koninklijke aan me is de kleine kroon die ik afgelopen zomer van mijn vader kreeg.

'Vanaf nu ben je officieel mijn troonopvolger,' zei hij trots. Ik probeerde er maar niet aan te denken dat ik zonder mijn Erfenis misschien wel niets voor hem zou zijn.

Wie zou er dan koning van Lythania worden? Wat als geen van mijn broers en halfbroers Ruth's Erfenis kregen, veranderden ze de regels dan? Zouden ze Marianna koningin maken?

Ik schud de gedachten uit mijn hoofd en kijk verschrikt op van het geklingel van kleine belletjes aan mijn bloes. Het doet er niet toe, want ik ben Erfgenaam, dus krijg ik de troon. Dit zijn zorgen waar ik over hoef na te denken. Mijn enige zorgen zijn dit belachelijke kostuum en de troonzaal voor me. Een zaal met wel honderd mensen. Mensen met emoties die ik zal moeten buitensluiten.

Het overvalt me nu al twee jaar, het plotselinge gefluister in mijn hoofd. De overweldigende emoties van anderen die vanuit het niets verschijnen. In het begin onderdrukte ik het met alles wat ik in me had, maar sinds het geheim bij mijn vader ligt… wil hij juist dat ik het omarm.

Sindsdien is de hel opengebarsten. Gevoelens en ongewilde emoties verspoelen me van alle kanten. Het voelt als een stortvloed waar ik gewoon niet aan kan ontsnappen.

Vader zegt dat het minder zal worden. Dat ik met mijn kracht zal leren om te gaan en dat andermans emoties niet meer rauw op mijn dak zullen vallen wanneer ik ze het liefst niet voel.

Hij zegt dat het bij hem inmiddels zelfs andersom is: hij voelt in principe niets, tot hij dat wil. Man, wat hoop ik dat ik het ook ooit zo mag ervaren. Maar voor nu? Nu ontloop ik mensen. Hoe minder mensen, hoe minder emoties. Hoe minder emoties, hoe stabieler ik me voel. De rekensom is makkelijk, dus maak ik hem vaak.

Vandaag mag ik echter niet vluchten voor mijn verantwoordelijkheden. Nee, vandaag is het kerst. De koudste dag van de laatste maand van het jaar, een dag die in het kasteel feestelijk gevierd wordt.

Vandaag vieren we namelijk de opofferingen van de Helden. Van alles wat ze voor ons hebben gedaan. Dankzij Hen is Lythania namelijk hoe het is: welvarend en met vruchtbare grond.

'Roran,' Eldric tikt mijn schouder met de zijne, 'lopen.'

Net wanneer ik zijn ergernis onderdruk, schuift inderdaad het rode, fluwelen gordijn open. Het duurt een beschamend lange twee seconden voor ik mezelf hervind en mijn prinselijke glimlach tevoorschijn trek. De ruimte is vol, ontzettend vol. Waar ik honderd gasten had verwacht, zijn dit er minstens twee keer zoveel. Iedereen klapt in de handen, juicht naar het

podium en kijkt verwachtingsvol toe hoe we allemaal, rinkelend en belachelijk, in onze uniformen naar voren stappen.

Iedereen behalve de jongste tweeling dan, die bij mijn ouders in de armen van hun dienstmeiden spelen.

We lopen op leeftijd het podium op, ik voorop, mijn zusjes achteraan. Stuk voor stuk met belachelijke kleren aan, Marianna lijkt de enige te zijn die zich mooi voelt in haar uniform. Ik haat het om toe te geven dat het kerstachtige rood haar niet eens zo slecht staat.

'Kroonprins Roran Jonathan Devrede,' kondigt de heraut met een bulderende stem aan. Niet dat zijn aankondiging echt nodig is; het geklingel van de belletjes aan mijn nek zorgt ervoor dat ik niet te missen ben.

Hij is nog bezig met het voorstellen van de tweeling na mij, Edric en Cedric, als ik het podium afspring en naar de lange tafel met lekkernijen loop. Ik moet eigenlijk wachten, dat weet ik wel, maar dat kan ik niet. De emoties zijn zo overweldigend dat het bijna voelt als een gefluister dat niet alleen oorverdovend is, maar ook emotioneel. De tranen springen in mijn ogen, terwijl ik niet eens verdrietig ben.

Emoties zijn rot. Waarom kon Ruth niet gewoon sterk zijn, of kon ze niet, net als Marina, een element besturen? Wat heb ik aan het besturen van emoties, behalve wanneer er huilende baby's in de buurt zijn? Want ja, die kan ik weer tevreden krijgen, al is het makkelijker om gewoon bij ze weg te rennen.

'Niet te veel eten.' Ik herken haar stem uit duizenden, zelfs nu ze fluistert, en kijk met een ruk omhoog. Haar donkerbruine ogen nemen me nieuwsgierig op. 'Straks word je nog misselijk, net als de vorige keer.'

Ik stop het taartje in mijn mond en glimlach breed.

Savanna schudt met haar hoofd. 'Ik heb je gewaarschuwd.' Ze buigt zich iets naar me toe en ik doe mijn best mijn gezichtsuitdrukking normaal te houden. Ze ruikt veel te lekker om te doen alsof ze gewoon een dienstmeid van mijn moeder is.

'Ik heb over je voorstel nagedacht,' mijn hart klopt sneller bij haar woorden, 'en ik ben het met je eens.'

Mijn honger is direct verdwenen. Nog geen week geleden stelde ik haar voor om samen het paleis te verlaten, om ergens anders heen te gaan. Weg van de figuurlijke kettingen die me gebonden houden aan dit eeuwenoude en veel te koude kasteel. Weg van mijn verplichtingen als *troonopvolger*. Laat Marianna de reeks maar verbreken en de eerste Koningin Devrede worden.

Maar Savanna wist het niet zeker. Haar leven was hier, zei ze. Ik twijfelde of ze me niet zonder mijn titel wilde, maar deed mijn best moed te houden.

En nu staat ze hier voor me, met glinsterende ogen en een stoute uitdrukking op haar gezicht.

'Je bent het met me eens?' mijn stem klinkt gevaarlijk instabiel. Ik wil het haar horen zeggen, ik wil zeker zijn dat ik haar goed begrepen heb.

Ze knikt, haar donkere krullen dansen op haar schouders. 'Zodra de lente aanbreekt vluchten we samen weg.'

Mijn hart klopt sneller dan het in weken heeft gedaan. De drukkende lading van onbekende emoties verdwijnt, maar ik heb het niet door. Het enige waar ik oog voor heb, is de schoonheid voor me. De vrouw die me uit mijn koninklijke handboeien zal bevrijden.

Ze loopt bij me vandaan en ik heb pas door waarom wanneer ik mijn moeder achter me hoor: ‘Fijne kerst, mijn oudste zoon.’

Ik keer me naar mijn moeder om die, zoals gewoonlijk, helder straalt in het licht van de kandelaars. Ze is bedekt met eeuwenoude én nieuwe juwelen, waardoor ze schitterender is dan de kerstboom in het midden van de troonzaal.

Met een vrolijke glimlach druk ik haar een kus op de wang. ‘Fijne kerst, moeder,’ beantwoord ik haar. ‘Op naar een bijzonder nieuw jaar.’ Want dat zal het worden, een erg… *bijzonder*… nieuw jaar.